

מסורת הש"ס

א) וזמנים ו. מנחות 22.
ב) מנחות 25. ג) וילנא
ד) קדושין 71.
ה) וילנא שמעקס 11 ונקמן
ז).

תורה אור השלם

1. וקמך ידו על ראש הקלה ונרצה לו לכפר עליו. ויקרא א ד
2. כי נפש תתושר לכם על היא ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר על נפשתיכם כי הדם הוא בנפש יכפר.
3. ויקרא ז יא ואם דל הוא ואין ידו משנה ולקח בבוש אתו אשם לתנופה לכפר עליו ועשרין סלה אתו בלול בשמן למנחה ולב שכן. ויקרא י כא
4. וכפר הבהן אשר ימשח אתו ואשר ימלא את ידו לכהן תחת אביו ולבש את בגדי הכהן בגדי הקדוש.
5. ויקרא טו לב שבעת ימים ילקחם ויהא תחתיו מבני אהרן אלא אהל מועד ליקח בקדש.
6. ובגדי הקדוש אשר לאהרן יהיו לבגדי בניו למשחה כהן ולמלא במ אהרן. שמות כט כט
7. ועשית לאהרן ולבניו כבה ככל אשר צויתו אהרן שבעת ימים תמלא אתם.

הגהות הב"ח

א) גם הכתוב כן מעבד כן מעבכא לל"ג וקן כפמין:

מוסף רש"י

שירי מצוה. שלא נחשבה כעניו ולא עשה וזמנים 1. שלא ספק וזמנים 2. כתיב. כאילו לא כפר. כאילו לא עשה מלח מן המזבח. דכתיב וקח ונתת. ואפילו הכי כפר לכפרה כדס הוא (מנחות 25). וכפר. לומר אפי"ם ק כפר וזמנים 2. שאם עשה לתנופה שירי מצוה. מעלה עליה ולא עשה. מעלה עליו הכתוב כאילו לא כפר. כאילו לא עשה מלח מן המזבח. וכפר. לומר אפי"ם ק כפר. שאין לך להניח קרן את המזבח (סוכה 47).

שבעת ימים פרק ראשון יומא

ה.

דבר שאין מעבד כן לדורות. לקמיה מפרש לה: שירי מלוה. כלומר שלא חש לחשוב אותה מלוה ולא סמך: כאילו לא כפר. ויפיר. (דאין כפרה אלא בדם) כדאמרין בזמנים (דף 11) כיפר לגבול דעיקר כפרה בדם אבל לא כיפר כמי 12 (שלא קיים) מלות קונו מן המזבח: ולא קטני מפרישין. וזע"פ שלא הופרש אם יארע פסול כראשון ועוד זה השני שמע מינה פרישה לא מעבכא (כה) עבודה: ריבוי שבעה. שימש כ"ג שבעה ימים ולפוס כשממין אותו ככהונה גדולה וילגש שמונה נגדים בשעת עבודה. וריבוי לשון מרבה מרובה נגדים שהוא משמש בשמונה וההדין כדארכה: משיח שבעה. (שימיו שמו המשה על ראשו ובין ריסי עינו ז' ימים) לרופין: כל הכסוב כסן. ז' ימים ימלא וגו' (ויקרא ח). וכל מילוי ידים האמור שם לבישת נגדים הוא שנאמר (שמות כט) ובגדי הקודש אשר לאהרן יהיו לבגדי אחריו למשה כהן וגו' ומשיחה נמי כל שבעה מדאיתקש משיחה לריבוי: וכפר הכהן אשר ימשח אותו. גבי יוה"כ נאחרי מות כהני: מה סלמוד לומר. אם ללמד שתיבה עבודה ככ"ג והלא כל הפרשה נאמר נאמר נאמר נאמר אהרן ונמן אהרן והקריב אהרן ונא אהרן (ויקרא טו): לפי שנאמר. נפרשת וזאת תלוה שבעת ימים ילגש הכהן ככהונה גדולה אשר יבא ביום הכפורים אל אהל מועד לשרת בקדש: אין לי אלא. שהיא כשר לנא אהל מועד ביום הכפורים אלא מי שנתרבה שבעה ונמשח שבעה כשמתנה. ולקמיה נעי משיחה שבעה היכא כמינא: אפילו עשה אהם לא גרסינן: מילתא

אמר רב יוסף סמיכה איכא בנייהו למ"ד כל הכתוב בהן 6) מעבכ בהן סמיכה מעבכא למ"ד דבר שאין מעבכ לדורות אין מעבכ בהן סמיכה לא מעבכא ולדורות מנא לן דלא מעבכא 6) דתניא יוסמך ונרצה וכי סמיכה מכפרת והלא אין כפרה אלא בדם שנאמר כי הדם הוא בנפש יכפר ומה ת"ל וסמך ונרצה שאם עשאה לסמיכה שירי מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו לא כפר וכפר רב נחמן בר יצחק אמר תנופה איכא בנייהו רב נחמן בר יצחק אמר תנופה איכא בנייהו ולמ"ד דבר שאין מעבכ לדורות אין מעבכ בהן לא מעבכא ולדורות מנא לן דלא מעבכא דתניא 12) לתנופה לכפר וכי תנופה מכפרת והלא אין כפרה אלא בדם שנאמר כי הדם הוא בנפש יכפר ומה ת"ל לתנופה לכפר שאם עשאה לתנופה שירי מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו לא כפר וכפר רב פפא אמר פרישת שבעה איכא בנייהו למ"ד כל הכתוב בהן מעבכ בהן מעבכא למ"ד דבר שאינו מעבכ לדורות אין מעבכ בהן לא מעבכא ולדורות מנא לן דלא מעבכא ומפרישין רבינא אמר ריבוי שבעה ומשיחה שבעה איכא בנייהו למ"ד כל הכתוב בהן מעבכ בהן מעבכא למ"ד דבר שאין מעבכ לדורות אין מעבכ בהן לא מעבכא ולדורות מנא לן דלא מעבכא דתניא וכפר הכהן אשר ימשח אותו ואשר ימלא את ידו לכהן תחת אביו מיה תלמוד לומר לפי שנאמר שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבגיו אין לי אלא נתרבה שבעה ונמשח יום אחד נתרבה יום אחד ונמשח שבעה מניין תלמוד לומר אשר ימשח אותו ואשר ימלא את ידו מ"מ אשכחן ריבוי שבעה לכתחלה מנא לן איבעית אימא מדאיצטרך קרא למעוטה ואיבעית אימא דאמר קרא ובגדי הקדש אשר לאהרן יהיו לבגיו אחריו למשחה בהם ולמלא בהם את ידם איתקש משיחה לריבוי ימה ריבוי שבעה אף משיחה שבעה מאי מעמא דמ"ד כל הכתוב בהן מעבכ אמר רבי יצחק בר ביסנא אמר קרא ועשית לאהרן ולבניו 7) ככה ככה עיכובא הוא תינח כל מילתא

סמיכה איכא בנייהו. תימה לי אמאי לא קאמר נמי שירים מעבכא איכא בנייהו דלמאן דאמר כל הכתוב בהן מעבכ מעבכא דכתיב (ויקרא ח) וזאת הדם יקח אל יסוד המזבח ולמאן דאמר דבר שאין מעבכ לדורות אין מעבכ לא מעבכא וי"ל דלכולי עלמא שירים לא מעבכא כהו דאפילו ד' מתנות שנכתבת לא מעבכא כהו אלא אחת מהן דכתיב (שם) ונתתה על מעבכא כהו ומו לא ואפילו למ"ד קרנת המזבח קרנת כתיב וקרו אחת מעבכא כהו ומו לא ואפילו למ"ד יס אם למקרא שירים לא מעבכא כהו מדכתיב כתיב וזאת כל הדם שפון ולא כתיב ושפכת כל הדם אל יסוד המזבח דכתיב תחתית המתנות ונתת אל קרנת א"כ יתקן הכתוב ועשאן שירי מלוה לומר שאין מעבכא והכי אמרינן פרק חיובו מקומן (זכמים 23) גבי פס כהן משיח וזאת כל הדם ישפון אל יסוד המזבח נחקו הכתוב ועשאו שירי מלוה ופירש"י מדשינה בחילוק לשונו דכתמילת מתנות כתיב והיה ונתן והכא כתב ישפון ולא כתב ושפן ואפילו למאן דפליג התם וזוית ליה דשירים הפנימיים מעבכא היינו מדכתיב ביה"כ (ויקרא טו) וכלה מכפר ודרשין מיניה אם כלה כפר ואם לא כלה לא כפר וגמרי פנימיים מהדדי התם כפרק ב"ש (זכמים 28) אכל כשירים החיוניים ליכא מאן דפליג מיניה דזירשלאו קאמר סמיכה ושירי הדם שאין מעבכ לדורות אין מעבכא כהו ומשעב דפליגי נמי כשירים אכל תימה לי לימא הקטרות אימורים דכתיב כהוהא ענינא ואין מעבכין לדורות איכא בנייהו וי"ל דלכולי עלמא לא מעבכא דהא דאין מעבכין לדורות היינו משום דכתיב (ויקרא ז) והיה החזה לאהרן ולבניו ודרשין כר"פ תמיד נשחט (פסחים 27) יכול נעמאו אימורים או שאבדו לא יהיו כהנים זכאין נחזה ושוק תלמוד לומר והיה החזה לאהרן ולבניו וגבי מ"מ וגבי מלוואים נמי כתיב גבי חזה והיה לאהרן ולבניו ומדוע מהתם והיה לאהרן ולבניו מכל מקום:

איתקש משיחה דריבוי. תימה לי לשינוא קמא דמשני דליצטרך קרא למעוטה אומו לא ידעין משיחה ז' אפילו לכתחילה ויש לומר מסבא הוה ק"ל משיחה ז' מדאשכחן התם משיחה וריבוי וגלי נחמ מיניהו שבעה הוא הדין כדאין וילמד סתום מן המפורש אבל נחמ דמיעט קרא מיבעיה ליה להש"ם משיחה שבעה לכתחילה מנא לן אימא ריבוי דכתיב כהדיא הוי שבעה לכתחילה אבל משיחה ימא כיון דאימעיט אימעוט לגמרי משבעה ולא ינעבי משיחה אלא פסע אחת ומשיני מדאיצטרך קרא למעוטה אלמא כהנה הוא להשוות משיחה לריבוי ואם כן אע"ג דלמעוטה מרייהו מעיכובא מ"מ למלוה כתיב כל ז':

לביחא

עין משפט
ג' מצוה
ה א ב מ"י פ"ג מהל'
מעשה הקטרות הלכה
י:
ו ג מ"י פ"א הלכות לו
הקדש הלכה פ"ח שיר'
הלכה י:
ז ד מ"י פ"ג שם פ"ד הלכה
י:
תוס' ישנים

סמיכה איכא בנייהו. וילא לכל נחמ הקטרה שאינה מעבכא איכא בנייהו דהא לא שיר' לאהרן שלא שייח כל שבעת ימי המלוואים: ולדורות מנא לן דלא מעבכא. הכי שנה עליה הכתוב נחמה מקומות: כאילו לא כיפר ויפיר. כפרק קמא דזכמים (דף 11) חפרש דלא תימא שלא עבר כל כך אלא קיים מלות ששה ז' אלא כרבה עבר כאילו לא כיפר ומ"מ כיפר שפסור מקרבן ועוד מפרש התם לשון אחר שפילה מכתת לחייבי עשה שקודם המשיחה אכל מלות עשה דכתיב שעד אחר שחייט לא עבר (לשולם) הוא כקום וסוף עד לאחר שחייט חיה מפרש: רב נחמן בר יצחק אמר ט"ו. מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי: נתרבה שבעה ונתתה יום אחד. נתרבה למד לא בני ובספר כתיב דשירות (דף 11) י"ק מרובה נגדים מקרא ולא הכיר מאן אלא מה שצריך דהא איתקש כפ"ק דענינה (דף 11) אין כן ספן ששם למרובה נגדים אלא פר ההא על כל המתות:

א) ונלנא בני אהרן.